

Na opuštěném vrcholu, kdesi v pohraničních horách, které lemují jako pevná hráz českou kotlinu, plápolal vysoký oheň v kruhu postav. Kdyby někdo nepozorovaně prošel houštinami kleče, neztratil se v mlze jako mléko a neodfoukl by ho vítr bičující svahy, zažil by pořádné překvapení. Nesešli se tu trampové na potlachu ani jiní jim příbuzní. Postavy kolem ohně by byly velmi zvláštní na pohled. Muži i ženy, obři i trpaslíci, v pláštích s širáky i v kůži a s paroží na hlavě, někteří hrubí jako skála, někteří skoro průsvitní jak proužek mlhy. Jenže žádný smrtelník by se dnes na vrchol téhle hory nedostal. Byl konec října a začátek listopadu.

Dávný Samhain z něhož dnes už je jen vzpomínka na zemřelé, Dušičky.

Obr v plášti a širáku povstal a mávl svojí berlou: "Dámy a pánové, vzácní přátelé! Já Rýbrcoul zahajuji dnešní setkání všech duchů a ochránců hor. A obracím se na vás s otázkou.

Přijmeme mezi sebe teď, po tak dlouhé době, nového člena? Lidé na nás zapomínají, zůstávají celé pásy hor bez ochrany, přijmeme tedy do našich řad nového ochránce?"

Do nastalého ticha se ozval smutný vzdech staříčkého, už skoro průhledného ducha Muhu z Černostudničního hřebenu: "Lidé zapomínají?"

Vzbudila jsem se nad ránem, počasí splnilo svou hrozbu. Hustě mrholilo, mlha se válela mezi stromy a na každé Jehličce hustých smrčků visela kapka vody.

Samhainový vandr mezi Orlickými horami a Jeseníky, dalo hodně práce ho doma prosadit. Ještě že hostinský v poslední vesnici měl pro vandráky slabost a poradil nám tohle místo. "Ohrožený druh se musí chránit." Řekl nám s bolavou nadsázkou.

Suchý převis kam nezatýká, chráněný od cesty s ohništěm ve kterém zapalovalo oheň už pár generací.

Pan hostinský byl prima chlapík a jeho hospoda byla takovým tím skvělým místem mimo čas. Praskající polena v kamnech, utopenci a naložený hermelín, topinky s česnekem a ušatý püllitry s důlkama. Na stěně u výčepu měl pověšený obrázek. Byl na něm nakreslený fousáč v širáku a dlouhém plášti s pytle přes rameno. Na klobouku mu rostly václavky a mech, ohlížel se přes rameno a škodolibě se ušklíbal. Alespoň to tak podle naježení plnovousu vypadalo.

"To je Škodolibej Dědek Počas, naše nový strašidlo. Zjevuje se hlavně za mlhy," povídá mi hospodský. "Někdy je taky slyšet, jako by v tý mlze hrál někdo na harmoniku. Já si myslím, že je to von."

Tohle se mi honilo hlavou, když jsem se hrabala ze spacáku a začala křísit oheň. Kvůli všeobecné navlhlosti to vypadalo všelijak.

"Musíš počkat na zápalnou teplotu." Ozvalo se mi za zády a já se vůbec nelekla. Vlastně jsem doufala, že se to ozve. Taky jsem věděla, že můj muž, poklidně chrápající ve svém spacáku, se rozhodně jen tak neprobudí.

Vedle ohniště přistál odrbaný batoh, šedoneurčité barvy, tolik vlastní těm starým dobrým batohům s koženým dnem. Tenhle měl na šněrování místo kličky tank.

Sedl si naproti mně. Na klobouku mu rostly václavky a mech. Z dlouhého kabátu kapalo.

"Ahoj Deane," povídám, zalomíme palce, mokré fousy mi při puse zmáčí obličej.

Jsou samá kapička stejně jako Jehličí kolem.

Plamínky se konečně poperou s mokrým dřevem a tak dávám na čaj. Otře si mlhu z hranatých

brylí, vytáhne krabičku Peter a já neváhám když mi nabídne. Navlhlá Petra za ranního mrholení s Deanem. Mám pocit, že věci jsou tak, jak mají být.

I když už několik let nekouřím.

Klábosíme, zatímco si peče špek. Věnuju mu cibuli, on mě zas vysokoprocentní lok z plastové láhve od Tullamore Dew z norského trajektu. Pijeme čaj. Pak vyloví foukací harmoniku a začne hrát skotskou písničku. Poslouchám zachumlaná do hlubin svetru a říkám si, jak úžasně se hodí nápěv Loch Lommond k mlze Kralického Sněžníku.

Vzbudí mě jak mi můj drahý lomcuje ramenem.

"Prober se! Málem jsi se přiložila! To se nemůžeš dospat normálně ve spacáku? On tu někdo byl?" Ukazuje na nedopalek který tak úplně neshořel na okraji ohniště a na hrnek stojící na kameni.

"Ne, nebyl. Ten vajgl tu musel zbýt po někom ze dřív a hrnek jsem tam asi večer zapomněla," povídám a honem schovávám zpola vykouřenou Petru, která zůstala ležet u mojí boty.

Očividně nepřesvědčen odchází mezi smrčky, neboť voda táhne vodu.

Z mlhy jako bych slaboučce slyšela hrát někoho na harmoniku Internacionálu.

Tak do té mlhy jen zašeptám, " Ahoj Deane."

A hlavu mám plnou jiné melodie, skotské dudy v ní hrají dlouhý smutný nápěv Auld Lang Syne, Valčíku na rozloučenou.

"Tak přišel nám čas loučení, ten nejsmutnější čas?"

povídka pro všechny kamarády, jimž taky odešli kamarádi na nejdelší vandr. A zvlášť pro ty, co jako já věří, že se jednou zase sejdeme kolem jednoho ohně

"? však v srdcích svých jsme spojeni a sejdeme se zas?"

Anna Benešová
Trapsavec 2007